



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Tomáše Herce a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **L. L.**, zastoupený JUDr. Martinem Mikyskou, advokátem se sídlem Malá Skála 397, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 19. 8. 2024, č. j. 47 Ad 8/2023-27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Věc se týká stanovení nové výše procentní výměry invalidního důchodu u pojištěnce, jemuž vznikl nárok na částečný invalidní důchod před 1. 1. 2010 a u něhož byla při kontrolní lékařské prohlídce po roce 2011 zjištěna invalidita třetího stupně. S ohledem na dobu vzniku nároku se na tohoto pojištěnce nevztahoval koeficient podle obecné úpravy stanovené v § 41 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, nýbrž koeficient podle zvláštní úpravy stanovené v přechodném ustanovení čl. II bodu 3 věty první zákona č. 220/2011 Sb., kterým byl zákon o důchodovém pojištění novelizován. Pro posouzení věci bylo rozhodné řešení právní otázky, zda princip zásluhovosti nemůže odůvodnit, že se navzdory zvláštní úpravě použije při stanovení nové výše procentní výměry invalidního důchodu úprava obecná, která je pro pojištěnce výhodnější. S tím souvisí i otázka ústavnosti tohoto přechodného ustanovení, zejména jde-li o jeho soulad se základním právem na přiměřené hmotné zabezpečení při nezpůsobilosti k práci podle čl. 30 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

[2] Žalobci (dále jen „stěžovatel“) byl od 1. 9. 1990 přiznán částečný invalidní důchod pro zdravotní stav značně ztěžující obecné životní podmínky. Od 1. 1. 2010, kdy nabyla účinnosti novela zákona o důchodovém pojištění provedená zákonem č. 306/2008 Sb., se jeho nárok na částečný invalidní důchod podle čl. II bodu 8 tohoto zákona změnil na invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně. Dosavadní výše procentní výměry invalidního důchodu zůstala podle čl. II bodu 13 tohoto zákona zachována.

[3] Posudkem Okresní správy sociálního zabezpečení Beroun ze dne 16. 5. 2022 byl stěžovatel uznán od 12. 1. 2022 invalidním pro invaliditu třetího stupně, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu jeho pracovní schopnost poklesla o 70 %. Žalované tak vznikla povinnost podle § 56 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 41 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění nově stanovit výši procentní výměry invalidního důchodu.

[4] Nová výše procentní výměry invalidního důchodu při změně stupně invalidity se podle § 41 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2024, stanovila jako „*součin procentní výměry invalidního důchodu, který náležel ke dni, který předchází dni, od něhož dochází ke změně stupně invalidity, a koeficientu, který se vypočte jako podíl procentní sazby výpočtového základu za každý celý rok doby pojištění uvedené v odstavci 2, která odpovídá novému stupni invalidity, a procentní sazby výpočtového základu za každý celý rok doby pojištění uvedené v odstavci 2, která odpovídá dosavadnímu stupni invalidity. Koeficient podle věty první se stanoví s přesností na 4 desetinná místa.*“ Zvláštní pravidlo podle čl. II bodu 3 věty první zákona č. 220/2011 Sb. se ale uplatní v případě, že nárok na částečný invalidní důchod vznikl před 1. 1. 2010 a při kontrolní lékařské prohlídce konané po roce 2011 je zjištěna invalidita druhého nebo třetího stupně. Je-li takto zjištěna invalidita druhého stupně, náleží pojištěnci invalidní důchod v dosavadní výši. Je-li zjištěna takto invalidita třetího stupně, použije se při stanovení nové výše procentní výměry invalidního důchodu nejvýše koeficient 2.

[5] Žalovaná rozhodnutím ze dne 11. 8. 2022, č. j. Xa, podle § 56 odst. 1 písm. e) a § 41 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění a čl. II bodu 3 věty první zákona č. 220/2011 Sb. zvýšila stěžovateli invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně tak, že od 12. 1. 2022 činí částku 12 866 Kč měsíčně. Dále rozhodla, že podle nařízení vlády č. 35/2022 Sb., o druhém zvýšení důchodů v roce 2022, se od června 2022 zvyšuje procentní výměra invalidního důchodu stěžovatele pro invaliditu třetího stupně. Celkem mu tak od června 2022 náleží částka 13 602 Kč měsíčně. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel námitky, které žalovaná rozhodnutím ze dne 23. 3. 2023, č. Xb, zamítla a námitkami napadené rozhodnutí potvrdila.

II. Rozsudek krajského soudu

[6] Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou stěžovatel napadl rozhodnutí žalované o jeho námitkách. I když nebylo sporné, že žalovaná rozhodla v souladu se zákonem, stěžovatel tvrdil, že jej použití čl. II odst. 3 věty první zákona č. 220/2011 Sb. poškozují. Toto přechodné ustanovení totiž nezohledňuje jeho příjmy, kterých dosahoval v době, kdy byl poživitelem invalidního důchodu a současně přispíval do systému sociálního pojištění. Použitý přepočít je podle stěžovatele v rozporu s principem zásluhovosti. Krajský soud se s touto argumentací nicméně neztotožnil. Podle jeho názoru neobstojí závěr, že by stěžovatel v důsledku nezohlednění příjmů získaných

pokračování

v době, kdy již pobíral invalidní důchod, avšak současně stále přispíval do systému sociálního pojištění, nedosáhl na přiměřené hmotné zabezpečení při nezpůsobilosti k práci ve smyslu čl. 30 odst. 1 Listiny. Ostatně ani v době, kdy pobíral částečný invalidní důchod (tj. před 1. 1. 2010), nebyla tato důchodová dávka pravidelně přepočítávána s ohledem na vykonávanou výdělečnou činnost.

[7] Přechodné ustanovení čl. II bodu 3 věty první zákona č. 220/2011 Sb. mělo narovnat dřívější nerovnost mezi poživateli důchodů. Zákonodárce provedl koncepční reformu invalidních důchodů, po které zákon přestal odlišovat různé typy invalidních důchodů. Místo toho definoval jeden invalidní důchod a ten rozdělil do tří stupňů, které mají vliv nikoli na vlastní vznik nároku, ale jen na jeho výši. Uvedeným přechodným ustanovením měla být napravena nerovnost založená předcházející právní úpravou a výše částečných invalidních důchodů, na které vznikl nárok před 1. 1. 2010, se měla srovnat (nebo alespoň přiblížit) k výši invalidních důchodů pro jednotlivé skupiny invalidity přiznaných po tomto dni. Výše dřívějších částečných invalidních důchodů po následných legislativních změnách dosahovala poněkud nadhodnocené výše. Srovnání těchto rozdílů se logicky muselo pojit s jistou formou budoucích negativních dopadů pro nadhodnocené částečné invalidní důchody. Krajský soud ale považoval tuto snahu za legitimní a v postupu zákonodárce nespatořoval svévoli, která by vedla k zásadnímu snížení celkového standardu základních práv. Přechodné ustanovení se nedotýkalo esenciálního obsahu sociálního práva.

[8] Porušení svých práv spatořoval stěžovatel v tom, že při přepočtu invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně nebyl zohledněn skutečný osobní vyměřovací základ, ale pouze fiktivní vyměřovací základ. Podle krajského soudu je ale u invalidních důchodů výrazně potlačen princip zásluhovosti. Místo něj se výrazně uplatňuje toliko princip solidarity. Princip zásluhovosti by se u stěžovatele mohl významněji projevit až v okamžiku vzniku nároku na starobní důchod, při jehož výpočtu bude zohledněn skutečný osobní vyměřovací základ.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[9] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností a navrhl jej zrušit společně s rozhodnutím žalované. Nezpochybňuje, že krajský soud své rozhodnutí přesvědčivě odůvodnil z hlediska čl. II bodu 3 věty první zákona č. 220/2011 Sb., domnívá se však, že Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) by měl vyslovit závazný právní názor, aby byl stěžovateli přiznan invalidní důchod ve výši stanovené podle obecného pravidla stanoveného v § 41 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2024. Jde o to, aby byl zohledněn osobní vyměřovací základ z rozhodného období před rokem 2022, se započtením do té doby sociálně pojištěného zaměstnání, a to v procentní výměře tohoto důchodu, která odpovídá invaliditě třetího stupně. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že princip zásluhovosti je u invalidních důchodů více potlačen ve prospěch principu solidarity.

[10] Krajský soud nesprávně argumentuje „relativní“ ústavněprávní podmíněností sociálních práv ve smyslu čl. 30 odst. 1 a čl. 41 odst. 1 Listiny v rozsahu běžných zákonů a s tím spojeným omezeným rozsahem soudního přezkumu rozhodnutí příslušných orgánů o sociálních právech občanů. Stěžovatel uznává, že v souvislosti s koncepční změnou, kterou přinesl zákon č. 306/2008 Sb. a posléze zákon č. 220/2011 Sb., musela být přijata nějaká

pravidla paušalizující povahy, podle nichž bude v budoucnu posuzován dříve přiznaný invalidní důchod při změně stupně invalidity. Uplatnění tohoto paušalizujícího přístupu u něj ovšem vedlo k podstatnému poškození na výši jeho budoucího invalidního důchodu při změně stupně invalidity z prvního na třetí stupeň v roce 2022. Kdyby byl v roce 2022 stěžovateli přiznán prvotně invalidní důchod jako nová sociální dávka, nebyl by poškozen ve směru, kterému se nyní brání.

[11] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti podrobně shrnula důvody rozhodnutí žalovaného. Pokud příjemce invalidního důchodu vstoupí do daného systému, neboť je invalidní a jeho invalidita kontinuálně trvá, nemění se výše invalidního důchodu v návaznosti na případné jeho dosahované výdělky. Tato výše se mění toliko v závislosti na stupni invalidity, kterého tento příjemce v danou dobu zrovna dosahuje. Důsledkem změny stupně invalidity není zánik nároku na dosud vyplácený důchod a vznik nároku na invalidní důchod pro invaliditu jiného stupně, ale pouze změna výměry dosud vypláceného důchodu, na který nárok dále trvá. Žalovaná navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou.

IV. Procesní předpoklady řízení o kasační stížnosti

[12] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je přípustná, byla podána osobou k tomu oprávněnou, včas a z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem.

[13] Kasační stížnost ve věci, ve které v řízení před krajským (městským) soudem rozhodoval specializovaný samosoudce a která „svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele“, je podle § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nepřijatelná. Specializovaný samosoudce je podle § 31 odst. 2 s. ř. s. oprávněn rozhodovat také ve věcech důchodového pojištění, jak tomu bylo v posuzované věci.

[14] Podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve smyslu § 104a s. ř. s. je dán pouze za situace, že (1) kasační stížnost se týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu, (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, (3) kasační stížnost vyžaduje učinit odklon od ustálené judikatury, nebo (4) bylo-li v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). Tato v minulosti vymezená kritéria se uplatní i za platné zákonné úpravy, která rozšířila okruh případů, kdy Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (např. usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 11).

[15] Kasační stížnost se týká posouzení ústavnosti přechodného ustanovení čl. II bodu 3 věty první zákona č. 220/2011 Sb., tedy otázky, která doposud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena. Z tohoto důvodu je kasační stížnost přijatelná.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

pokračování

[16] Nejvyšší správní soud přistoupil k věcnému přezkumu rozsudku krajského soudu, a to v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů, jakož i z hlediska možných vad, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Žalovaná stanovila rozhodnutím novou výši procentní výměry invalidního důchodu stěžovatele podle § 56 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 41 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění a čl. II bodu 3 věty první zákona č. 220/2011 Sb. To, že rozhodla v souladu s rozhodnou zákonnou úpravou, nezpochybňuje ani stěžovatel. Přesto se žalobou domáhá zrušení jejího rozhodnutí pro nezákonnost. Podle stěžovatele totiž princip zásluhovosti opodstatňuje, aby o zvýšení jeho invalidního důchodu bylo rozhodnuto za použití koeficientu stanoveného v § 41 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2024, a nikoli koeficientu stanoveného v čl. II bodu 3 věty první zákona č. 220/2011 Sb. Podstata stěžovatelem tvrzeného porušení jeho práv spočívá v tom, že jeho invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně, vyměřený z fiktivního vyměřovacího základu, je významně nižší, než kdyby byl jeho invalidní důchod vypočten ze skutečného osobního vyměřovacího základu pracujícího poživatele částečného invalidního důchodu, posléze pracujícího poživatele invalidního důchodu při invaliditě prvního stupně.

[19] Nejvyšší správní soud podotýká, že bylo povinností žalovaného rozhodnout v souladu s účinnou zákonnou úpravou. Povinnost použít čl. II bodu 3 věty první zákona č. 220/2011 Sb. by byla vyloučena jen za předpokladu, že by Ústavní soud zrušil toto přechodné ustanovení pro rozpor s ústavním pořádkem a jeho použití ve věci stěžovatele by vedlo k neústavnímu následku. Stěžovatel sice neústavnost tohoto ustanovení výslovně netvrdil, poukazem na nedostatečné zohlednění principu zásluhovosti ji však nepřímo zpochybňuje. Je proto namístě připomenout, že námitku neústavnosti použitého zákona lze podřadit pod důvod kasační stížnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předchozím řízení podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (rozsudek NSS ze dne 5. 12. 2019, č. j. 6 Ads 178/2019-28, 3964/2020 Sb., bod 6).

[20] Podle čl. 30 odst. 1 Listiny „[o]bčané mají právo na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří a při nezpůsobilosti k práci, jakož i při ztrátě živitele“, k čemuž čl. 30 odst. 3 Listiny dodává, že „[p]odrobnosti stanoví zákon“. Uvedené základní právo náleží do kategorie hospodářských, sociálních a kulturních práv, jejichž pojmovým znakem je skutečnost, že nemají bezpodmínečnou povahu a je možné se jich ve smyslu čl. 41 odst. 1 Listiny domáhat pouze v mezích zákonů, které tato práva provádějí (např. nález Ústavního soudu ze dne 23. 4. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 2/08, č. 166/2008 Sb., bod 52).

[21] Ústavní soud v minulosti vyslovil ve vztahu k ústavnímu zakotvení sociálních práv „následující teze: dle první z nich je pro přezkum ústavnosti zákonů obsahujících úpravu sociálních práv dán užší prostor, než je tomu u základních práv podle hlavy druhé, třetí a páté Listiny, prostor, jenž je vymezen ustanoveními čl. 41 odst. 1 a čl. 4 odst. 4 Listiny. Teží druhou je zákaz (vyloučení) libovůle při jejich úpravě (čl. 1 a čl. 3 odst. 1 Listiny) a teží třetí je nezbytnost zákonné úpravy sociálních práv (čl. 41 odst. 1 Listiny)“ (nález Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 8/07, č. 135/2010 Sb., bod 81). V oblasti sociálních práv je tak prostor pro působení a uvážení zákonodárce mnohem širší a Ústavní soud do jeho působnosti

zasáhne jen v případech legislativní libovůle či narušení samotného základu práv zaručených Listinou (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 7. 2019, č. j. 4 Ads 206/2019-31, bod 20).

[22] Dále je třeba uvést, že „ve všech existujících systémech sociálního zabezpečení jsou v různém poměru zastoupeny zásady solidarity a ekvivalence. Každý systém sociálního zabezpečení nese s sebou zvýhodnění nebo znevýhodnění určitých sociálních skupin, podle toho, je-li preferováno spíše hledisko solidarity nebo upřednostňována zásada ekvivalence. Tato úprava je vyhrazena zákonodárci, který nemůže postupovat libovolně, ale při stanovení preferencí musí přiblížit ke sledovaným veřejným hodnotám. V oblasti, která byla předmětem posuzování, jde o oblast ekonomického zákonodárství, má zákonodárce podstatně širší prostor, než v zákonech, které se bezprostředně dotýkají základních lidských práv a svobod“ (nálezn Ústavního soudu ze dne 12. 4. 1995, sp. zn. Pl. ÚS 12/94, č. 92/1995 Sb.). K tomu platí, že „z čl. 30 odst. 1 Listiny ve spojení s čl. 41 a čl. 4 odst. 4 Listiny, jakož i z čl. 1 a čl. 3 odst. 1 Listiny pro pojištěnce plyne základní právo na zákonodárcem transparentně určený komponent ekvivalence (přiměřenosti) ve veřejném důchodovém, nemocenském a zdravotním pojištění, a to v takové míře, jež ještě zachovává povahu právního institutu pojištění a nemění jej v daň“ (nálezn Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 8/07, bod 81; srov. též rozsudek NSS ze dne 8. 6. 2011, č. j. 3 Ads 75/2011-47).

[23] Nejvyšší správní soud připomíná, že „účelem právní úpravy invalidních důchodů je snaha kompenzovat podstatné snížení nebo ztrátu příjmu těm pojištěncům, kteří v důsledku svého zdravotního postižení nejsou schopni dosahovat takového příjmu jako osoby bez postižení. Tento účel koresponduje s principem solidarity, na němž český systém důchodového pojištění stojí. Smyslem důchodového pojištění totiž není shromažďovat prostředky na výplatu budoucího nároku pojištěnce na důchod, ale shromáždit finanční prostředky na pokrytí nákladů sociálního zabezpečení státem a tyto pak přerozdělit. Solidarita systému se projevuje v tom, že osoby ekonomicky aktivní přispívají na zabezpečení osob ekonomicky neaktivních, zdravé osoby schopné pracovat přispívají na zabezpečení osob nemocných apod. Princip zásluhovosti, který vyzdvihuje stěžovatelka, se v právu sociálního zabezpečení uplatňuje jen v omezené míře, kupříkladu je promítnut v právní úpravě výše starobního důchodu“ (rozsudek NSS ze dne 15. 7. 2015, č. j. 2 Ads 71/2015-16, bod 18).

[24] Stěžovatel nenamítá, že by následkem stanovení výše invalidního důchodu rozhodnutím žalované bylo zasaženo do samé podstaty jeho práva na přiměřené hmotné zabezpečení při nezpůsobilosti k práci podle čl. 30 odst. 1 Listiny. Tvrdí pouze, že při stanovení nové výše procentní výměry invalidního důchodu se nedostatečně uplatnil princip zásluhovosti, z něhož, jak bylo uvedeno výše, rozhodná právní úprava primárně nevychází (srov. rozsudek NSS č. j. 2 Ads 71/2015-16, bod 22).

[25] K této obecně formulované námitce Nejvyšší správní soud upozorňuje na to, že směřuje proti možnému porušení práva na rovné zacházení ve smyslu čl. 1 Listiny. K porušení principu rovnosti by mohlo dojít za situace, kdy by odlišné zacházení existovalo při neshledání rozdílu mezi zvažovanými skupinami takové povahy, který by nerovné zacházení mohl ospravedlnit.

[26] V posuzované věci se přiměřeně uplatní závěr, který Nejvyšší správní soud vyslovil ve vztahu k zvláštním koeficientům podle čl. II bodu 3 věty druhé zákona č. 220/2011 Sb. týkajícím se nároku na částečný invalidní důchod, který vznikl před 1. 1. 2010, jestliže se stupeň invalidity změnil až v letech 2010 a 2011. Účelem opodstatňujícím tuto zvláštní

pokračování

úpravu bylo napravení nerovnosti mezi těmi, u nichž byla s ohledem na právní úpravu někdejšího částečného invalidního důchodu procentní výměra pro jeho výpočet nadhodnocena, a těmi, kterým byl invalidní důchod přiznán (případně změněn stupeň invalidity) v jiném období (srov. rozsudek NSS č. j. 4 Ads 206/2019-31, bod 18). Stejný účel lze vztáhnout i na čl. II bod 3 větu první zákona č. 220/2011 Sb.

[27] Pojištěnci, kterým vznikl nárok na částečný invalidní důchod před 1. 1. 2010 a kteří by podle nové zákonné úpravy měli nárok na invalidní důchod podle prvního stupně invalidity, zůstala podle čl. II bodu 13 zákona č. 306/2008 Sb. zachována jeho výše, i když by jim podle nové zákonné úpravy náležela nižší výše procentní výměry invalidního důchodu. Tento zákon nicméně neupravil zvláštní pravidlo i pro stanovení výše procentní výměry invalidního důchodu při změně stupně invalidity z prvního na druhý nebo z prvního na třetí, protože tito pojištěnci mohli mít při použití obecného pravidla nárok na výrazně vyšší částku než pojištěnci, kterým vznikl nárok na invalidní důchod nejdříve od 1. 1. 2010. Podle důvodové zprávy k zákonu č. 220/2011 Sb. „[t]oto neodůvodněné zvýhodnění zakládá nerovnost mezi jednotlivými pojištěnci a znamená i zvýšení nákladů na výplatu transformovaných částečných invalidních důchodů. Navrhovaná úprava tuto nerovnost mezi jednotlivými pojištěnci odstraňuje, avšak zachovává uvedenou ochranu u transformovaných částečných individuálních důchodů“ (Poslanecká sněmovna, 6. volební období, 2010-2013, sněmovní tisk 277/0). Ve skutečnosti, že čl. II bod 3 věta první zákona č. 220/2011 Sb. dopadá jen na část poživatelů invalidního důchodu, tudíž nelze spatřovat svévoli nebo neodůvodněnou nerovnost. Toto rozlišení bylo založeno na objektivních a rozumných důvodech.

[28] Tím je opodstatněn závěr, že stanovení nové výše procentní výměry invalidního důchodu podle čl. II bodu 3 věty první zákona č. 220/2011 Sb. u pojištěnce, jemuž vznikl nárok na částečný invalidní důchod před 1. 1. 2010 a u něhož byla při kontrolní lékařské prohlídce po roce 2011 zjištěna invalidita třetího stupně, nezakládá porušení základního práva na přiměřené hmotné zabezpečení při nezpůsobilosti k práci podle čl. 30 odst. 1 Listiny, ani není v rozporu s principem rovnosti v právech podle čl. 1 Listiny.

[29] Nadto nelze přehlédnout, že příjmy stěžovatele, které měl v době, kdy zároveň pobíral invalidní důchod, budou zohledněny při určování výše jeho starobního důchodu, a proto ke znevýhodnění stěžovatele v rámci důchodového systému jako takového nedochází (srov. rozsudek NSS č. j. 2 Ads 71/2015-16, bod 23; srov. též usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 11. 2015, sp. zn. III. ÚS 2833/15, kterým byla odmítnuta ústavní stížnost proti uvedenému rozsudku).

VI. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a nezjistil ani žádnou z vad, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s.

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. I když měla žalovaná ve věci úspěch, s ohledem na to, že řízení o kasační stížnosti bylo vedeno ve věci důchodového pojištění, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2025

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu